

אנדה עמיר

לְכִישׁ

לרבקה ומרדכי גובר

ולקשמו שבקמנים
 על שלנת מרתקיו.
 בני-אדם בלקיש,
 בני-עפר,
 לטוטים לעפר
 בצמוחים מעפר,
 בקרפת תפרפרת,
 בקרפת התגלה,
 היושבות כאן לבטח,
 אין עורר.
 דור לדור, כמו שנים,
 משךמה הימים ומאז,
 ועירים הבתים,
 במאורות תפרפרת,
 דקני התגלה,
 לךמות למישור,
 לא לבזע, לא לחתף
 פיוסו של לכיש.
 גאנת-בדידות מנשבת
 ברוחות-ללא-מלל,
 בלקשים-לא-מנה,
 כך הנה, כך יהיה,
 עדי-עד,
 בלקיש.

מי בנה הבדיות
 על הרים, על גבעות,
 מבקצי השחקים?
 לא היו, לא היו מעולם,
 אך בדי אנדות,
 הניות של ילדות,
 דמיונות רחוקים -
 החרים.
 העולם - אף מישור,
 אף מישור-לפנים-מישור,
 אף מישור-עדי-עד.
 המישור - אין לו קצה,
 מכסה התבל
 עד סופי הסופים.
 לך צמונה, תימנה,
 לך הנמה, לך קנמה,
 אף מישור תוף מישור -
 הלכיש.
 דמךחב ים גדול,
 גל אי-כאן, גל אי-שם,
 להפעים, להבליט חלקתו -
 בן גמודי התלים,
 יתמרו, יתפחו בנבעות
 להסתיר אפקיה,
 - הרה צין -